

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobkyně: **Česká republika – Ministerstvo obrany**
sídlem Tychonova 221/1, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 6. 2023, č. j. ÚOHS-21353/2023/162,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, zda žalobkyně jako zadavatel postupovala v souladu s § 89 odst. 5 a 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), pokud stanovila technické podmínky předmětu veřejné zakázky přímým odkazem na konkrétní výrobky určitých dodavatelů.

2. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže („předseda“) rozhodnutím ze dne 15. 6. 2023, č. j. ÚOHS-21353/2023/162 („rozhodnutí předsedy“ nebo „napadené rozhodnutí“), zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2023, č. j. ÚOHS-S0321/2022/VZ.
3. Tímto rozhodnutím žalovaný uznal žalobkyni vinnou ze spáchání celkem tří přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) ZZVZ. Těch se žalobkyně dopustila tím, že stanovila zadávací podmínky v rozporu s ustanovením § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ. V otevřeném řízení zadala celkem tři veřejné zakázky na nákup sportovních kol pro Armádní sportovní centrum Dukla, v nichž stanovila technické podmínky prostřednictvím odkazů na konkrétní výrobky či výrobce, aniž by to bylo odůvodněno předmětem veřejných zakázek, čímž zvýhodnila určité dodavatele a výrobky. Za spáchání těchto přestupků žalovaný žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve výši 110 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně namítala, že je rozhodnutí předsedy nezákonné, jelikož jej řádně neodůvodnil a použil přepjatě formalizovaný postup v řízení, pokud nezohlednil legitimní potřeby žalobkyně jakožto zadavatele.
5. Zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby bezdůvodně zaručovaly konkurenční výhodu nebo tvořily překážky hospodářské soutěže. Obecně sice platí, že zadavatel technické podmínky nemá stanovit prostřednictvím odkazu na dodavatele či výrobky. Z tohoto zákazu však lze učinit výjimku, pokud nemůže být vymezení dostatečně přesné nebo srozumitelné, přičemž použití odkazu musí zadavatel náležitě odůvodnit a nabídnout možnost rovnocenného řešení. Tuto povinnost žalobkyně naplnila, neboť uvedla, že předmětem zakázky jsou závodní kola vrcholové úrovně pro reprezentanty České republiky. Kvalita požadovaných rámových setů odpovídá současným požadavkům s přihlédnutím k výkonnosti, potřebám tréninku i závodnímu režimu. Kola musejí respektovat reglement Mezinárodní cyklistické federace a fyziogonii konkrétních závodníků.
6. Zákaz diskriminace spočívá v tom, že nesmí být jeden z dodavatelů zvýhodněn oproti ostatním; tento zákaz však nelze vnímat absolutně. Zadavatel je oprávněn některé dodavatele zvýhodnit, je-li to odůvodněno objektivními okolnostmi a jsou-li tyto požadavky přiměřené. Předseda žalovaného však k odůvodněným potřebám a požadavkům zadavatele vůbec nepřihlédl. Příslušné zadávací podmínky přitom mají oporu v tom, že se jedná o specifické sportovní vybavení pro velmi úzkou skupinu reprezentantů České republiky. Je nemožné realizovat nákup a nezohlednit při něm stupeň trénovanosti daných jedinců, kompatibilitu jednotlivých výrobků s dalšími již zakoupenými komponenty či osobní požadavky závodníků dané osobními zkušenostmi nebo jejich somatotypem. Výklad zastávaný předsedou žalovaného by vedl ke zbavení konkurenceschopnosti jednotlivých závodníků, kteří by byli nuceni závodit na zcela neodpovídajících strojích. *Ad absurdum* by tak docházelo k zákonné diskriminaci závodníků oproti profesionálním cyklistickým stájím, které nejsou nepřiměřeně svázány ZZVZ.
7. Nebylo možné po žalobkyni požadovat, aby vymezila podmínky pomocí požadavků na výkon, funkci, účel nebo potřeby, které mají být splněny. Z logiky věci totiž nemůže disponovat vhodnými prostředky, aby u každého nabízeného komponentu předem

ověřovala, zda skutečně tyto požadavky splňuje. Předseda žalovaného zřejmě vůbec nepochopil, že ve vrcholovém sportu jsou důležité i pro laika zcela zanedbatelné detaily. Zadavatel sice musí vážit, do jaké míry má preference jezdců reálný a objektivní základ. To však může platit pouze pokud by se jednalo o zjevný exces. Nelze dezinterpretovat § 89 ZZVZ tak, že jeho smyslem je, aby se při stanovení technických podmínek zamezilo svévolnému výběru konkrétního výrobku v zájmu co nejširší hospodářské soutěže. Na prvním místě totiž stojí koncový uživatel, jehož cílem je disponovat co nejlepším vybavením.

8. Správní rozhodnutí musí být dostatečně odůvodněno a vyargumentováno. Napadené rozhodnutí je ale nedostatečné až vágní, jelikož předseda žalovaného v odst. 55 odkázal na dříve ve věci vydané prvostupňové rozhodnutí, které však celé zrušil. Rozkladová komise, která věc poté posuzovala znovu, se přitom v odůvodnění návrhu ze dne 12. 6. 2023 zabývala obsahem celého rozkladu. Uvedla, že předmět veřejné zakázky je specifický a že kvalitu komponentů nelze srozumitelně popsat. Dospěla proto k závěru, že žalobkyně žalovaným shledané přestupky nespáchala. Byť je návrh rozkladové komise pouze doporučující, musí předseda žalovaného řádně odůvodnit své rozhodnutí. Ztotožnění se se zrušeným prvostupňovým rozhodnutím takovým odůvodněním není.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

9. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Čím konkrétněji v zadávacích podmínkách zadavatel definuje své požadavky, tím více zužuje okruh relevantních dodavatelů. Tím pádem se také ztěžuje jeho pozice při odůvodňování nezbytnosti takového vymezení zadávacích podmínek. Dvě výjimky v § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ pak dopadají na zcela odlišné situace a z povahy věci je nelze využít současně. Podle odst. 5 lze použít odkaz, pokud to odůvodňuje předmět zakázky. Pak ale není možné k tomuto unikátnímu komponentu uvádět alternativy. Anebo podle odst. 6 není možné technické podmínky dostatečně popsat jinak, ale pak zadavatel možnost rovnocenného řešení uvést musí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně připustila alternativní plnění, není již možné zhojit tvrzenou jedinečnost jednotlivých komponentů. Pokud chtěla žalobkyně využít výjimku podle odst. 5, pak měla být schopna objektivně zdůvodnit, proč jsou jednotlivé komponenty natolik specifické a unikátní, že je bylo nutné definovat odkazem. Žalobkyně se však omezila pouze na typová neindividualizovaná tvrzení a neuvedla konkrétní objektivní důvody, proč bylo nutné odkaz použít. Pokud chtěla žalobkyně využít výjimku podle odst. 6, pak z žalobních argumentů nevyplývá, proč nebylo možné vlastnosti jednotlivých komponentů popsat technickými a fyzikálními vlastnostmi. Zadavatel přitom musí být schopen definovat své potřeby a tyto odůvodnit.
10. Předseda neměl důvod se od dříve zrušeného prvostupňového rozhodnutí v rozsahu hodnocení zákonnosti postupů odklonit, neboť otázku viny ve zrušujícím rozhodnutí o rozkladu nijak nerozporoval. Důvodem zrušení bylo toliko pochybení při kvalifikaci jednotlivých přestupků. V odst. 55 napadeného rozhodnutí pak předseda odůvodnil, proč se odklonil od nezávazného stanoviska rozkladové komise; toto stanovisko je proto pro řešení případ nepodstatné.
11. Žalobkyně k vyjádření předsedy žalovaného podala repliku. Namítala, že na základě gramatického výkladu, důvodové zprávy i komentářové literatury je nepochybné, že úmyslem zákonodráce je dát zadavateli volbu mezi zaměnitelnými eventualitami v odst. 5 a 6 § 89 ZZVZ a je lhostejno, která bude platit, přičemž nastat mohou i obě zároveň. Ke

stejnému výkladu dospěla také rozkladová komise. Vzájemné vylučování podmínek je přepjatě formalistické. Stanovení technických podmínek jinak než přímým odkazem v tomto případě nemohlo být dostatečně přesné a srozumitelné. Žalovaným požadované odůvodnění unikátnosti každého jednotlivého komponentu je pak často nemožné, neboť ani závodníci nejsou schopni tyto důvody popsat. Pouze vědí, že jim určité komponenty vyhovují. A k těmto individuálním potřebám měl žalovaný přihlédnout. Poptávané zboží je nutno posuzovat nejen s ohledem na měřitelné veličiny, ale také na individuální, emoční a motivační požadavky závodníka. Žalobkyně neomezila hospodářskou soutěž, k vymezení kvality použila řadu značek i komponentů, které mohl zakoupit a poskládat kterýkoliv dodavatel.

IV. Posouzení věci

12. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně nově namítla, že žalovaný neprovedl výslechy svědků, které navrhla. Tato námitka však nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby, a jedná se proto o opožděný žalobní bod, jímž se soud nemohl zabývat [§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)].
13. Žaloba **není** důvodná.
14. V nyní souzené věci byly předmětem celkem tři veřejné zakázky na nákup sportovních kol pro Armádní sportovní centrum Dukla, které byly dále rozděleny na celkem 23 samostatných částí. Předmět plnění každé části představovala dodávka sportovních kol. V přílohách č. 1a až 1g, resp. až 1j zadávací dokumentace pak byly uvedeny tabulky, které specifikovaly konkrétní zboží pro každou část veřejné zakázky a vymezovaly požadované komponenty, z nichž mají být kola zkompletována. U každého komponentu byl vždy výslovně uveden konkrétní výrobce a požadovaný výrobek. Zadavatel tak stanovil technické požadavky na plnění veřejné zakázky odkazem na konkrétní dodavatele a výrobky, což ostatně ani strany sporu nerozpoukají. Předmět sporu spočívá v tom, zda se jedná o odkaz odůvodněný, a tudíž zákonný.
15. Zadavatel má povinnost ve vztahu k dodavatelům dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 2 ZZVZ). Zásada rovného zacházení se projevuje například v tom, že zadávací podmínky nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže (§ 36 odst. 1 ZZVZ). Součástí zadávacích podmínek jsou mimo jiné také technické podmínky, které představují požadavky na vlastnosti předmětu veřejné zakázky. Technické podmínky zadavatel stanoví prostřednictvím parametrů vyjadřujících požadavky na výkon nebo funkci, popisu účelu nebo potřeb, které mají být naplněny, odkazu na normy nebo technické dokumenty, nebo odkazu na štítky (§ 89 odst. 1 ZZVZ). Zadavatel nesmí zvýhodnit nebo znevýhodnit určité dodavatele nebo výrobky tím, že technické podmínky stanoví prostřednictvím přímého nebo nepřímého odkazu na určité dodavatele nebo výrobky, nebo patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu [§ 89 odst. 5 písm. a) a b) ZZVZ].
16. Obecně tedy platí, že má být zaručena spravedlivá soutěž co nejširšího okruhu dodavatelů schopných realizovat veřejnou zakázku. Zadávací podmínky by proto měly být koncipovány tak, aby nedošlo ke zvýhodnění určitého okruhu dodavatelů konkrétních výrobků, resp. k eliminaci dodavatelů, kteří jsou objektivně schopni dostát požadavkům na

předmět veřejné zakázky. Zadavatelé jsou proto povinni vymezit předmět veřejné zakázky přesně, úplně a srozumitelně, nicméně za použití natolik obecného popisu předmětu veřejné zakázky a technických podmínek, jež nejsou příznačná pro určitý výrobek, službu či pro určitý subjekt.

17. Jelikož je však třeba brát v potaz také odůvodněné potřeby a požadavky zadavatele veřejné zakázky, existují z tohoto jinak striktního zákazu výjimky dle § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ. Podle první výjimky uvedené v § 89 odst. 5 ZZVZ může zadavatel použít odkaz, je-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky. Bude se jednat o případy, kdy má použití odkazu na konkrétní výrobek oporu v legitimních (odůvodněných) potřebách zadavatele, nebo kdy zadavatel odůvodněně prostřednictvím odkazu specifikuje své stávající vybavení, se kterým má být předmět veřejné zakázky kompatibilní.
18. Druhá výjimka ze zákazu používání odkazů je uvedena v § 89 odst. 6 ZZVZ, podle něhož může zadavatel odkaz použít, pokud stanovení technických podmínek podle § 89 odst. 1 zákona nemůže být dostatečně přesné nebo srozumitelné. Platí tedy, že ve výjimečných případech, kdy by prostřednictvím obecné specifikace nebylo možné vymezit předmět veřejné zakázky dostatečně přesně nebo srozumitelně, je v souladu s § 89 odst. 6 zákona dovoleno odkaz použít. V takovém případě je zadavatel povinen připustit možnost nabídnout rovnocenné řešení, neboť zpravidla nemá natolik detailní přehled o všech produktech jednotlivých výrobců na relevantním trhu.
19. Zadávací podmínky tak ve svém důsledku mohou vytvářet určitou nerovnováhu mezi dodavateli, ale pouze za předpokladu, že pro to existuje závažný a objektivní důvod na straně zadavatele, přičemž není v jeho možnostech, aby takovou nerovnováhu odstranil jiným způsobem, aniž by to pro něj znamenalo nepřiměřené náklady či obtíže. Zadavatel v takovém případě musí unést důkazní břemeno, že se o bezdůvodnou překážku v hospodářské soutěži nejedná, resp. že se nejedná o bezdůvodné přímé či nepřímé konkurenční zvýhodnění (protežování) určitého dodavatele, ale že má příslušná zadávací podmínka oporu v legitimních (odůvodněných) potřebách zadavatele. Na případnou bezdůvodnost omezování hospodářské soutěže je nutné pohlížet právě z pohledu předmětu veřejné zakázky a z něj vyplývajících oprávněných požadavků zadavatele (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2023, č. j. 31 Af 6/2022-140).
20. Je to žalobkyně, která je jako zadavatel odpovědná za zadávací dokumentaci, a která tak musí být schopna užití odkazů řádně odůvodnit. Z logiky věci pak výjimky nelze slučovat či zaměňovat. Pokud zadavatel tvrdí, že objektivně potřebuje dodání právě a pouze jednoho konkrétního výrobku a žádný jiný pro něj není použitelný (ve smyslu § 89 odst. 5 ZZVZ), pak zkrátka současně nemůže připustit možnost rovnocenného řešení dle § 89 odst. 6 ZZVZ, jelikož by tím popřel tvrzenou výjimečnost a jedinečnost požadovaného řešení. Smyslem a účelem každé výjimky je pokrýt jinou situaci, která u zadavatele může nastat (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2024, č. j. 5 A 75/2020-71). Možnost kumulace obou výjimek z žalobkyní uváděných textů (důvodová zpráva, komentář, rozsudek) neplyne – nelze ji totiž založit jen na absenci čárky před spojkou nebo. Gramatický výklad (nadto nikoliv zákona, ale nelegislativního textu) v tomto případě musí ustoupit výkladu logickému. Žalobkyní tvrzená možnost kombinace obou výjimek by navíc fakticky vedla k vyprázdnění možnosti využití výjimky podle odst. 5. Tak by tomu ostatně bylo také v žalobkyní odkazovaném rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2023, č. j. 31 Af 6/2022-140, v němž žalobce použití odkazů na konkrétní dodavatele a výrobky odůvodnil na základě výjimky podle odst. 5 právě tím, že ostatní na trhu nabízené alternativy nebyly

dostatečně kvalitní, a proto pro něj byly nepřípustné. Uvedení možnosti alternativního plnění by tak zcela popřelo primární příčinu využití odkazu.

21. Soud se neztotožňuje ani s přesvědčením žalobkyně, že v tomto případě bylo využití odkazu odůvodněno předmětem zakázky, ale kvůli možnému vývoji zboží na trhu by připadal v úvahu také např. konkrétní požadovaný komponent, ale ve vylepšené verzi, nebo komponent se změnou označení apod. Tento způsob výkladu zákon neumožňuje. Žalobkyně může požadovat pouze konkrétní výrobek ve smyslu odst. 5, jelikož s ohledem na předmět veřejné zakázky pro žalobkyni žádný jiný výrobek není použitelný, nebo musí umožnit dodat i všechna srovnatelná řešení ve smyslu odst. 6. Nelze tedy netransparentně připustit pouze nejasnou množinu žalobkyní vybraných komponentů, které podle jejího subjektivního a předem nespecifikovaného názoru mohou ještě připadat v úvahu. Takový přístup by byl nepředvídatelnou libovůlí žalobkyně, jelikož by nebylo možné objektivně vymezit, které všechny výrobky je ještě žalobkyně ochotná akceptovat, a které již nikoliv.
22. V projednávaném případě pak soud dospěl k závěru, že se z povahy věci nemohlo jednat o výjimku podle § 89 odst. 5 ZZVZ. Součástí zadávací dokumentace jsou totiž již zmíněné přílohy č. 1a až 1g, resp. 1j, které upravují specifikaci zboží pro jednotlivé části veřejných zakázek a vymezují jednotlivé komponenty, z nichž mají být kola sestavena, a to odkazem na konkrétního výrobce a požadovaný výrobek. Již v této specifikaci zboží žalobkyně uvedla, že se jedná o minimální požadované kvalitativní parametry, tedy že výsledná dodávka kol musí být složena z komponentů odpovídajících kvalitě komponentů uvedených v tabulce nebo v kvalitě vyšší. Současně tedy umožnila pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných (ekvivalentních) řešení, připustila tak doložení rovnocenných řešení podle § 89 odst. 6 ZZVZ. Z uvedeného znění zadávací dokumentace tak jednoznačně plyne, že výrobky, na něž bylo uvedeným způsobem odkázáno, měly sloužit pouze pro ilustraci (jako příklad) toho, jaké plnění (resp. vlastnosti plnění) žalobkyně požaduje.
23. Žalobkyně jakožto veřejná instituce hospodaří s veřejnými rozpočty a její postup musí být transparentní. Již v době, kdy zadávala veřejnou zakázku, tak měla být schopna jasně formulovat a vysvětlit své potřeby a požadavky. A ty měla následně jasně a srozumitelně vymezit také v zadávací dokumentaci, v souladu s níž pak musí v rámci celého řízení postupovat. Je vázána pravidly ZZVZ, která jí neumožňují vybírat dodavatele požadovaného zboží zcela libovolně a nepředvídatelně. Namítá-li žalobkyně výjimečnost jednotlivých komponentů a zcela specifické potřeby každého konkrétního závodníka, měla tímto způsobem přistupovat již k zadávací dokumentaci a požadovat pouze konkrétní komponenty bez možnosti alternativního plnění. A následně být připravena nutnost využití výjimky podle odst. 5 také dostatečně obhájit. Jelikož však sama žalobkyně již v zadávací dokumentaci připustila dodávku kvalitativně a technicky srovnatelného řešení, resp. že by její potřeby naplnilo i dodání jiného výrobku, než na který bylo v zadávací dokumentaci odkazováno, nebylo možné o aplikaci výjimky podle odst. 5 vůbec uvažovat. Soud se proto další možností aplikace výjimky podle odst. 5 nezabýval.
24. V úvahu v této věci tedy připadalo pouze využití výjimky podle § 89 odst. 6 zákona. Otázkou tedy bylo, zda musela žalobkyně vymezit technické podmínky prostřednictvím odkazu na určitý výrobek, nebo je bylo možné vymezit v souladu s § 89 odst. 1 ZZVZ pomocí parametrů vyjadřujících požadavky na výkon nebo funkci, popisu účelu nebo potřeb, které mají být naplněny, dále odkazu na normy nebo technické dokumenty, nebo odkazu na štítky.

25. Jak předseda správně uvedl na str. 18 napadeného rozhodnutí, žalobkyně musí alespoň rámcově uvést, jaké vlastnosti výrobku podle ní nelze popsat v souladu s odst. 1, jaké způsoby popisu by připadaly v úvahu a proč jsou v tomto případě nedostatečné. Žalobkyně by měla vysvětlit, v čem spatřuje zmiňovanou kvalitu požadovaných výrobků a jaké jsou podstatné posuzované parametry jednotlivých komponentů. Dodavatel by totiž měl být sám schopen objektivně zhodnotit, zda jím dodávané jiné komponenty představují možné rozdílné řešení, k čemuž potřebuje alespoň rámcově vědět, co a proč zadavatel požaduje.
26. Nic takového však žalobkyně netvrdila, jelikož veškerá její dosti neurčitá argumentace spočívala v tom, že podle svého názoru splnila podmínky pro užití výjimky z obecného zákazu odkazu, jelikož specifická předmětu zakázky odůvodňuje jejich využití. Zcela obecné tvrzení, že *„předmětem zakázky jsou závodní kola reprezentantů České republiky na vrcholové úrovni. Kvalita požadovaných rámových setů odpovídá současným požadavkům s přihlédnutím k výkonnosti, potřebám tréninku i závodnímu režimu. Kola musejí respektovat reglement Mezinárodní cyklistické federace a fyziognomii konkrétních závodníků.“* žádným způsobem neozřejmilo, proč nebylo možné popsat jednotlivé komponenty materiálem, váhou, velikostí, geometrií atp. Ani zdůrazňování drobných detailů nebo tvrzení nemožnost ověřovat, zda daný komponent skutečně splňuje požadavky kladené na závodní kola, pak podle soudu neobjasnily, proč nebylo možné vlastnosti výrobku dostatečně přesně a srozumitelně popsat v souladu s § 89 odst. 1 ZZVZ.
27. Soud podotýká, že může být legitimní otázkou, zda úkolem státu, resp. Ministerstva obrany, má být zajišťování přípravy a konkurenceschopnosti sportovců v takovém rozsahu, aby se vyrovnali sportovcům jezdícím za profesionální cyklistické stáje. Pokud však takové politické rozhodnutí bylo přijato, musí žalobkyně jako jakýkoliv jiný zadavatel, který hodlá pořizovat zboží či služby za veřejné peníze, respektovat ustanovení ZZVZ. Úvahy žalobkyně o nepřiměřené svázanosti zákonem nebo o zákonné diskriminaci sportovců ASC Dukla oproti ostatním sportovcům nejsou na místě. Soud současně nepopírá, že závodní kola jsou specifickým předmětem veřejné zakázky, u něž musí žalobkyně zohlednit řadu požadavků konkrétních cyklistů. V úvahu by tak skutečně mohlo připadat využití výjimky podle § 89 odst. 5 ZZVZ. Zadávací dokumentace vypracovaná žalobkyní však použití této výjimky vyloučila připuštěním dodávky srovnatelného plnění. Zadávací dokumentace tedy mířila na výjimku dle § 89 odst. 6, pro jejíž použití ovšem podmínky splněny nebyly. Komponenty pro závodní kola totiž nepochybně lze objektivně popsat technickými podmínkami v souladu s § 89 odst. 1. Opačná vágní argumentace žalobkyně tento závěr relevantně nezpochybňuje.
28. Žalobkyně navrhovala k prokázání svých žalobních tvrzení, že splnila podmínky pro užití obou výjimek, provedení výsledku čtyř svědků (npor. PhDr. L. T., vedoucí trenér dráhové cyklistiky ASO DUKLA Praha, Mgr. V. Z., vedoucí trenér MTB cyklistiky ASO DUKLA Praha, S. B., vedoucí trenér dráhové cyklistiky ASO DUKLA Brno, a plk. Mgr. P. B., ředitel ASC DUKLA Praha). Soud má nicméně za to, že skutkový stav pro posouzení a rozhodnutí této věci byl žalovaným zjištěn dostatečně (rozhodující je přitom text zadávací dokumentace) a podstatou sporu je výklad aplikovatelného práva. Na základě výše uvedené argumentace pak soud dospěl k závěru, že žalobkyně zpracovala zadávací dokumentaci a zadala veřejné zakázky v rozporu s § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ. Tvrzení obsažená v žalobě (nadto dosti obecná) na tomto závěru nemohou nic změnit. Výslech svědků k prokázání těchto tvrzení by tak byl nadbytečný.

29. Závěrem žalobkyně namítala nedostatečné až vágní odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož předseda v odst. 55 svého rozhodnutí odkázal na předchozí rozhodnutí prvostupňového orgánu, které zrušil a neřídil se novým stanoviskem rozkladové komise. Jak vyplývá z odst. 55 rozhodnutí předsedy, důvodem zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí nebyla otázka viny žalobkyně, nýbrž nesprávné posouzení otázky pokračování v přestupku. Toto pochybení žalovaný v novém rozhodnutí napravil, přičemž se skutkový stav nijak nezměnil. Pokud za této situace rozkladová komise (narozdíl od svého stanoviska v předchozím řízení o rozkladu) dospěla k závěru, že se žalobkyně přestupku nedopustila, pak se s jejím stanoviskem předseda neztotožnil (resp. jeho slovy neměl důvod rozhodnout odlišně od stanoviska podaného rozkladovou komisí v předchozím řízení o rozkladu). Tato úvaha je dle názoru soudu srozumitelná, a nikoliv nedostatečná a nelze z ní dovodit, že předseda odkázal na zrušené rozhodnutí. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí, nikoliv doporučující stanovisko rozkladové komise, přičemž vysvětlení předsedy obsažené v odst. 55 jeho rozhodnutí není pro posouzení věci klíčové. Teprve poté totiž následuje vlastní odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se předseda vyjádřil ke všem námitkám rozkladu, a podle soudu dostatečně vysvětlil, jakým způsobem se aplikují výjimky podle § 89 odst. 5 a 6 ZZVZ, a proč nemohla argumentace žalobkyně obstát. Námitka je nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. března 2025

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu